

Kurucudan mektup.

Aramak, bir şeyler aramak, yaşam için atılabilecek en önemli adımı aramak, an itibarıyla yaşayan çoğu insanın yaptıkları işlerden en önemli olanı aramak, tüm canlıları etrafına toplayabileceğimiz, yok oluşumuz gerçeği karşısındaki o küçük umudu aramak...

Ve bu, bir mecburiyettir aslında insanoğlu için; kimliğini belirleyen bir mecburiyet.

İçine hapis olduğumuz bu küçük mavi nokta, daha en başından biliyordu insanın evren karşısındaki çaresizlik sıvanışını. Binlerce yıl boyunca evreni anlamaya çalışırken aslında kendimizi anlamaya çalıştık. Bir zamanlar sadece hayatta kalmaya çalışan, ateşi elleriyle tutan, mağaraların duvarlarına korkularını çizen bir türdük. Sonra gökyüzünü izledik, yıldızları tanrı sandık, toprağı işledik, dili yarattık, şehirler kurduk ve birkaç keşif daha... Koskoca evrende hiçliğı düşünürken, vücudumuzu saran o sonsuz korkuyla yaptık o keşifleri; yok olup gitmekten, düşüncelerimizin bizimle birlikte öleceğinden, yıldızların bizi asla bilmeyeceğinden korktuk.

Evet, bizler bir şeyler yarattık, çünkü tanrı değiliz; çünkü kırılmanız, çünkü gece çok genişti, içimizdeki ışık ise çok küçüktü. Ve bu, tellerin ve algoritmaların içinden bir yol bulmaya çalışırken bir avuç tozdan ibaret olmamak için varoluşun ağırlığına karşı titreyen bir dirençtir aslında. Her icadımız, evrenin karanlık sessizliğine atılmış gürültülü bir çığlıktır: “Hey, bizi duyuyor musunuz? Biz buradayız, Dünya gezegenindeyiz... Kimse yok mu?” diye.

Ama bu kırılmanız sürüklenişin içinde hâlâ direnmeye değer bir şeyler vardır: o küçük “belki” umudu. Yarın, insanlık gerçekten kim olduğunu çözebilir; belki de insanlığın aynaya bakıp kendini tanıyabileceğı tek gün, henüz gelmemiş o gündür. Ama hayat, şaşkınlıkla harcanacak kadar uzun değildir. Her geçen yıl, yüzümüzde beliren çizgiler sadece yaşanmış yılları değil, zamanın hepimiz için hızla tükendiğini fısıldar. Yaşlı yüzlerde yalnızca geçmişin değil, ertelenmiş kararların bedelini, sessiz kalışların yankısını ve artık geç kalınmaması gerektiğini görürüz.

Bu safhada, neyi bilmediğimizi bilmemek zamanı en katı düşmanımıza çeviriyor aslında. Varoluşun ağırlığı altında hayatta kalmaya çabalarken, o mağara duvarlarındaki korku hâlâ bizimle; içimizde. Eğer uygarlık, bu dar mavi noktada tükenirse, evrenin gözünde hiç var olmamış gibi silineceğiz. Evrende var olabilmek için önce kendi içimizdeki sınırları aşmalıyız. Korkularımızdan arınmadan yıldızlara uzanamayız. Birlik olmadan yeni dünyalara kök salamayız. İnsanlığın evrensel geleceğı, insanlığın ortak aklıyla mümkündür. Bu, fiziksel bir göçün ötesinde zihinsel bir dönüşümdür. Bu, evrenin kendisini çoğaltmasıdır.

Ve Őimdi, insanlık bir eŐiŐin ucunda duruyor. Arkasında binlerce yıllık korku ve deneyim, önünde ise sınırsız bir evren... Fiziksel sınırları kaldıran hayallere tutunarak, tek inanç etrafında birbirine kenetlenen büyük bir beyinler topluluŐu oluşturmak, yok oluşun kaçınılmaz gecikmesidir.

Harekete geçmeliyiz. Gelecek nesillerin gözlerinin içine bakabilmek için, yıldızların karanlıŐına karşı tek bir ışık bırakmak için, Őimdi harekete geçmeliyiz. Bu bir zorunluluktur!

Bu, insanlıŐın varoluŐ borcudur. Kısa bir ömrü yalnızca kendine adanmak, bu gezegene ve onun içindekilere karşı açık bir ihanettir. En ufak dahi küçük bir adım, yalnızca kendimiz için deŐil, bizden sonra gelecek olan milyarlar için yankılanacak.

O halde gelin, bilinmezliŐin içinde anlama yürüyelim. EŐer kaybolacaksak, bizden sonrakilere yol gösterecek bir ışık bırakarak; karanlıktaki sessiz kayalardan birine dönüşmemek için verilen kırılğan ama umut dolu bir çaba içinde kaybolalım. Ve gözümüzü kapattıŐımızda her Őey sona erecekse, en azından insanlık için bir başlangıç bırakmalıyız.

Bir gün, Dünya’da doğmuş bu tür, kendi köklerini yıldız tozuna yayacak: belki Ay’ın soŐuk yüzünde, belki Mars’ın kırmızı çöllerinde, belki de henüz adını bilmediŐimiz uzak bir gezegende...

Hepsi, insanlıŐın ikinci evi olmayı bekliyor.

Ve belki bir gün, bizden sonra gelenler göŐe bakıp Őunu söyleyecek: -“Biz yalnızca Dünya’nın çocukları deŐiliz, biz, evrenin kendi bilincinin yolcularıyız.”

İŐte o zaman, insanlıŐın hikâyesi bir türden daha fazlasına dönüşecek.